

strikter, de yderområder kan fungere, kan have et vist liv også fremover.

Et andet område, som måske ikke lige er til behandling her, en af de diskussioner, vi også har i planlovgivningen, er, når så man har en eller anden lille virksomhed i en eller anden landsby et eller andet sted, så har vi også nogle skiltningsregler f.eks., hvor nogle har bedt inderligt om efter helt fast norm, med samme skilte, samme farve, efter et bestemt system osv., om man dog ikke kan få en lille henvisning, så man kan overleve, så folk kan henvende sig. Nej, det kan den heller ikke, den her lovgivning. Der er den også selvkørende. Den er afvisende. Den er ufølsom på alle måder.

Så vi støtter selvfølgelig varmt de her fire forslag og håber, at ministeren undervejs vil være med til at imødekomme noget af det her.

Jeg hørte også et eller andet om, at nu udsender man lidt ny vejledning og sådan noget igen, og jeg oplever på en eller anden måde, at uanset at det er mange gange, de her forslag er behandlet, at så skubber det jo lidt til tingene hver gang. Det kan godt være, det er en besværlig måde at flytte tingene på, og det kan også godt være, at det går for langsomt for nogle. Men jeg glæder mig. Jeg glæder mig, hver gang man ud fra en diskussion, en debat her, en kritik og en efterkiggen af praksis osv. trods alt ændrer sig en smule og gør tingene lidt mere fleksible, lidt mere forståelige, lidt mere fornuftige.

Jeg håber, at vi undervejs i udvalgsarbejdet denne gang kan få en melding om, at nu har ministeren sendt ting ud, der imødekommer nogle af de synspunkter, der er i de her lovforslag – som det mindste i hvert fald.

Men som sagt, vi vil gå positivt med i arbejdet, hvis der er muligheder for, at vi kan flytte det bare lidt.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Fauherholdt (DF):

Ja, efter hr. Ebbe Kalnæs' indlæg lyder det, som om vi er enige langt hen ad vejen. Men med hensyn til bemærkningen om, at det bliver behandlet i kommunalbestyrelsen og videresendt til amtet og så overladt til embedsmændene, der vil jeg gerne forklare hr. Ebbe Kalnæs, at hvis der bare er ét vågent amtsrådsmedlem, kan vi ikke komme der, for sagen behandles politisk.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er jeg helt klar over. Men det er ikke så tit, de er vågne, det må jeg erkende; det er barsk at skulle sige det. Og det skal være noget med, at det er nogen, der kender én, som er blevet trådt over tæerne, og som synes, det er ganske forføreligt. Så sker det, at de hæver sådan en sag en gang imellem.

Det gælder for planlovgivningen, det gælder endnu mere for miljølovgivningen. Altså jeg tror, jeg har citeret det følgende en gang før. Jeg ringede til en chef for et amt og spurgte: Hvad er det for en sagsbehandling? Den er helt gal, de dér mennesker osv. Så sagde han: Hvorfor spørger du om det? Lang pause. Og så sagde han: Sådan noget blander vores politikere sig aldrig i. Så sagde jeg: Det er måske det, der er galt.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg ved ikke, om det er femte eller sjette gang i den tid, jeg har siddet i Folketinget, at vi behandler de her forslag samlet. Jeg har selv haft fornøjelsen de sidste 3 år. Og jeg vil bare så, inden jeg kommer til de mere overordnede bemærkninger, sige, at vi afviser alle fire forslag.

For det er jo sådan med den planlov, som åbenbart står for skud i dag, at den har nogle principper, der i og for sig er ganske fornuftige. Og det er jo heller ikke sådan, at principperne i den ikke hele tiden, om jeg så må sige, skifter karakter. Der bliver jo med jævne mellemrum eller hvert fjerde år, eller hvornår det nu er, udsendt nogle vejledninger til amterne, og de vejledninger tager bl.a. højde for det, som Naturklagenævnet og andre instanser har været inde og se på og behandle, og det vil sige, at der er jo en praksis i det her, som udvikler sig løbende.

Jeg kan godt forstå, hvorfor forslagsstillerne kommer med de her forslag. Grunden er selvfølgelig, at ude i det åbne land, det gamle landbrugsland, hvor der har været 200.000 landbrugsejendomme for 40 år siden, er der nu kun 55.000 aktive bedrifter, landbrug tilbage. Og det vil sige, at man står med en meget, meget stor bygningsmasse, som man selvfølgelig gerne vil bruge til et eller andet.

Og så kommer jeg til det: Det kan man jo også godt. Det kan man jo godt. Man kan godt få lov til at lave en eller anden form for erhvervsvirksomhed i nedlagte staldbygninger eller noget andet. Men det, man ikke kan få lov til, og som vil stride mod planlovgivningens overordnede principper, vil selvfølgelig være at lave en større